
Dichterbij

Empowerment

Nee, ik voldoe niet aan
 Je normen en waarden
En weet je wat?
 Dat doet me niks
Mijn lijf defect,
Mijn geest gestoord
Wat heb ik te verliezen?
In jouw ogen zeer waarschijnlijk niets

Ik hoor niet tot het soort
 Dat in je nota's past.
Ik ben een mens,
 Geen zorgobject,
Geen bed, geen stoel,
Geen schadeclaim
-dus niet te programmeren
in je protocollen en programma's

Misschien ben ik complex
 En onbehandelbaar
Misschien ook niet,
 Is het je angst
En camoufleer je
Eigen onmacht
Ten koste van mijn waarheid
En mijn plekje in de maatschappij

Je houdt me klein en zegt
 Dat het mijn bestwil is
Jij weet het toch?
Jij bent deskundig
-wat ik niet ben
wan tik ben ziek:
een logica van leugens,
van leugens en misverstanden

Het spijt me niks, dat ik
 Je speelgoed niet kan zijn
"Patiënt centraal"
 klantvriendelijk

Jij denkt toch niet
dat ik geloof
dat daarmee iets verandert?
Ik plan mijn route ruim buiten jouw zorg
Die mij een zorg zal zijn
Zolang je me niet ziet
Zoek ik mijn weg,
 Mijn eigen normen
En ik kies zelf
Mijn bondgenoot
Die jij alleen kunt worden
Als je me respecteert en
 naast me staat.

Wie coacht de manager?

Hij is zo trots op zijn eigen theorie. In het team heeft hij de discipelen gevraagd of de zorg uit moet gaan naar een levenslustige jongen die aan suïcide denkt of naar de door drank gesloopte bejaarde die acuut dezelfde hulp nodig heeft. En er is maar 1 hulpverlener op dat moment beschikbaar! Natuurlijk begreep iedereen in zijn team, aldus de vlotgebekte manager, dat de jongeman de schaar bedeelde zorggulden verdient. "Gelukkig maar", laat hij er argeloos op volgen want ik ga er vanuit dat mijn medewerkers weten waar ze mee bezig zijn en ander weten ze het nu weer. Hij heeft z'n dag, dat is duidelijk. In gedachten zit ik weer met mijn collega's aan tafel in de tijd dat sociale en psychotherapie "gedwongen" werden om met elkaar samen te gaan werken. We waren het er allebei over eens dat ieder voor de beste parochie werkte en dat de eigen zending en missie meer inhielden dan het heidens deed zijn uiterste best om dat verheld aan de andere partij over te brengen. Tegen beter weten in werden er uit alle hoeken argumenten gevist om de ander te laten zien hoe groot het eigen gelijk was. Daarbij bleven we elkaar aardig vinden, want aan de mens lag het immers niet. We dronken samen een kop koffie in de pauze, informeerden naar de belevenissen thuis en vertelden elkaar de laatste grap. Voorlopig hielden we voor enkele jaren het gelijk aan de eigen zijde.

Beelden van de rooms-katholieke kerk dringen zich bij me op. Ik discussieerde vanaf mijn vijftiende jaar met mijn ouders over het nut en de zin van het wekelijks kerkbezoek. Helaas stond ik vrijwel elke zaterdag om vijf uur met mijn leeftijdgenoten achter in de kerk. Soms stelden we zaakwaarnemers aan die de kerk bezochten en ons achteraf vertelden waar de pastoor over gesproken had. Zodoende konden wij als deserteurs thuis een sluitend verhaal vertellen en ondertussen het voetbalveld bezoeken. Zo bleef iedereen tevreden en ging ieder zijns weegs.

Inmiddels werk ik in de OGGZ en wekelijks zie ik mensen die door een manager weggestuurd zijn omdat een gulden volgens een protocol geen twee kanten kan oprollen. Steevast klaagt de manager dat er te weinig tijd en middelen zijn om iedereen te helpen. Als klanten zich dan niet aan de eenzijdig opgestelde regels houden, moeten ze het maar weten, aldus de bedrijfsleiding. De vroegere herinneringen hebben me echter ook geleerd dat een gulden twee kanten heeft en je die kunt benutten wanneer er "reporters zijn die het thuisfront van de GGZ op de hoogte houden" en ondertussen doen wat volgens gezond verstand nodig is. Dan hoeft de manager zich niet allerlei vergelijkingen te permitteren om zijn gulden veilig te stellen en kan hij doen waar hij voor aangesteld is. Nu managed de manager te veel en loopt hij ondertussen achter de werkelijkheid aan.

Gerard Lohuis